

Meegemaakt: Auditie/Workshop "Batucada" Marcelo Evelin / Demolition Inc.

Op Paasmaandag organiseerde het Kunstenfestivaldesarts een auditie/workshop in de aanloop van de voorstelling "Batucada" Marcelo Evelin / Demolition Inc.

Met een viertal simpele groepsopdrachten bouwde Marcelo Evelin een sterke fysieke en sociale ervaring op. Daarbij gaf hij regelmatig de boodschap al creativiteit en virtuositeit te laten varen, maar te vertrekken van de eigen gevoelens en energie.

In de nieuwe voorstelling wil Marcelo Evelin op zoek gaan naar een nieuwe sociale energie, waarin er een grote gelijkheid is tussen de individuen. Hij bereidt deze voorstelling voor 50 personen, zowel professionele dansers als "gewone mensen", sinds meer dan een jaar voor.

De groepsopdrachten brachten me regelmatig terug naar mijn eigen kindertijd. Als opwarming werd er in een kring gewerkt. We moesten bijvoorbeeld allemaal op de knieën van de man of vrouw voor ons gaan zitten. Deze oefening wilde in naar de lagere school nooit lukken. Hier liep alles supervlot. Er was vertrouwen en een overvloed aan bereidheid, "disponibilité".

In volgende opdrachten werd gevraagd zich op andere personen te concentreren en die te volgen of zich ten opzichte van hen te positioneren. Deze opdracht bracht een spannende dynamiek in de groep, waarbij wanneer blikken elkaar raakten, er vaak een spontane glimlach tevoorschijn kwam.

Toen ik probeerde te blijven volgen, voelde ik onverwacht terug bewust van het litteken op mijn rechtersvoet, het gevolg van een ongeval met een grasmachine toen ik nog een peuter was, maar waardoor lopen en evenwicht soms moeilijker verlopen. Normaal ben ik me hiervan meestal helemaal niet meer bewust.

De laatste opdracht bestond er in met potten, pannen en lepels in groep muziek te maken.

Ik koos bewust voor niet-metalen voorwerpen, om een metalen klank te vermijden: een plastic wasbakje en een blokje hout. Deze combinatie had zoals verwacht een doffere, meer dragende klank, en leverde me een minuscuul nieuw, wellicht tijdelijk, litteken op.

Ik ging helemaal op in de energie van het groepsgebeuren, het wasbakje was geliefd door anderen om er met hun keukengereedschap klanken mee op te wekken. Die helpende, ondersteunende rol begin ik steeds sterk in mijn persoonlijkheid te ontdekken.

In de energie van het moment, begon ik ook met mijn voeten op de grond te stampen en kwamen we er met enkele kortstondig toe om in een klein groep tijdens het muziek maken bijna tot dansen te komen.

Mijn hand omklemde nog meer gedreven het blokje hout en met nog meer energie sloeg ik ermee tegen de plastic wasbak. Zonder het op dat moment te merken schaafde ik mijn pink tegen een scherpe rand in het plastic met een kleine wonde tot gevolg. Op dat moment was er tot mijn verbazing enkel adrealine, energie en concentratie.

Achteraf en de volgende dag voelde ik in mijn lichaam de gevolgen van deze voor mij ongewone, fysieke activiteit. De intensiteit en de ongelofelijke spontane energie in de groep probeer ik nog steeds mentaal en hier in woorden te vatten. Hoe mensen, ieder met hun eigen lichaam en littekens samen vanuit bereidwilligheid zoiets intens kunnen bereiken, is op zijn minst opmerkelijk.

Eerlijk gezegd, heb ik nog steeds het gevoel ... ik wil meer.

Dat wordt uitkijken naar de voorstellingen: <http://www.kfda.be/en/projects/batucada>